

Medlems Tankegang er i meget ringe Overensstemmelse med hans store Mesters. Han anbefalede sine Venner, at de skulde se til Fuglene under Himlene — der ikke samlede i Sparekasser — og til Lillierne paa Marken. Det ærede Medlem ligner sikkert ikke en Fugl under Himlen, men heller ikke en Lillie paa Marken. Maa jeg for øvrigt sige, at naar der er Medlemmer af dette Ting, som optræde og tale imod de humane Love, og som ikke kunne se til Bunds i Tingene, kan der være en vis Undskyldning. Hvis det f. Eks. er et Medlem som det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) eller maaske, jeg tør daarlig nævne ham, det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), er der en vis Undskyldning, skønt man maatte sige, at disse ærede Medlemmer, naar de vilde sætte sig ind i, hvad det vil sige at sidde som Mand med Familie paa 600, 700 eller 800 Kroners aarlig Indtægt, hvad der jo er den almindelige Indtægt for vor Arbejderbefolkning, maatte de kunne tænke sig, at der var saa mange pinagtige Overvejelser der, at man ikke skulde træde det Befolkningslag for nær. Men jeg siger, det kunde dog tjene til deres Undskyldning, at de Herrer maaske ikke ere komne saa meget i de Hjem eller maaske ikke i disse Hjem have haft Lejlighed til at se de undertiden ret pinagtige Overvejelser og tunge Kampe, der kunne forekomme indenfor en saadan Familie for at faa disse Penge til at række til virkelig ordentlig Mad og virkelig hele og rene Klæder. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Kolding, som ifølge sin Stilling har haft Anledning til — det tror jeg om ham — at være med indenfor saadanne Hjem og være med i de pinagtige og tunge Overvejelser, der undertiden kunne være der, skulde lade det fare at tale om, hvad de Folk kunne være i Stand til at spare op.

Jeg har et lille Spørgsmaal af saglig, eller jeg kunde snarere sige af faglig, Natur, hvorom jeg vil tillade mig en Henvendelse, eller jeg vil rettere sige en Henstilling til den højtærede Kultusminister. Det er et Spørgsmaal, som i og for sig ikke vedrører Finansloven, men det er dog noget, som hører til de Ønsker, man ved denne Lejlighed plejer at have Lov til at fremkomme med. Ærede Medlemmer ville vide, at der har været en Kreds indenfor Præstestanden, som har været en Del utilfreds med Tiendelovens Gennemførelse, det var en Del Præster, som vare i deres Embeder, inden Tiendeloven blev vedtagen.

De vare den Gang kaldede paa at modtage deres Løn, deres Tiende efter hvert Aars Kapitelstakst, derpaa havde de kongelig Udnævnelse. Og da saa Tiendeloven kom, bleve de derved tvungne til at modtage Lønnen efter fast Kapitelstakst, nemlig Kapiteltaksten fra Halvfemserne, som var nogenlunde den laveste, vi have haft, og som der ikke er megen Udsigt til at naa ned til igen. Det er for en Del af disse Præster et ret betydeligt Nedslag af deres Indtægt. For mit eget Embede, som er et Embede med en meget lille Tiende, idet der er en stor Jordlod, som Præsten er henvist til at leve af, og som den nuværende Beneficiarius lever godt af, andrager dette Nedslag, som Tiendeloven har forårsaget, mellem 400 og 500 Kr. aarlig. Men der findes Præstembeder, hvor Tienden er meget større, og hvor Præsten maaske tillige er kommen til at sidde med en Pensionsbyrde, saa at hans egen væsentlige Indtægt ikke er stor, og hvor dette kan betyde et Nedslag paa op imod 1,000 Kr. om Aaret. Denne Sag er nu indbragt af en bestemt Præst, saa vidt jeg ved paa Fyn, for Retten for at se, hvorvidt de Præster, som føle sig krænkede, have nogen juridisk Ret til at klage over dette Forhold. Saa vidt jeg ved, har han tabt Sagen ved Overretten, men den vil komme for Højesteret, og der vil det altsaa blive afgjort, om der er sket dem nogen juridisk Uret.

Der er et andet Punkt, hvor en Del Præster ere blevne bangø for, at de maaske skulde komme til at lide Uret. Det var tidligere Regelen, at naar Præster bleve gamle og gik af og skulde have Pension, udbetaltes den dem af deres Eftermand, saa længe de levede. Dette Forhold var ret uheldigt. Det bevirkede blandt andet, at enhver Eftermand næsten maatte sidde med Ønsket om, at hans Formand maatte dø hurtigst muligt. Der blev derfor af Kultusministeriet fremkaldt en kgl. Anordning, hvorefter Præsterne for Fremtiden skulde betale Pension i 8 Aar, og hvad der af disse 8 Aar blev overflødig, skulde samles til en Pensionsfond. Det er klart, at naar noget saadant blev vedtaget, havde man gjort sig Umage for at beregne disse Aar rigeligt, og det var fuldstændig rigtigt, man maatte jo sørge for at være paa den sikre Side. Men i den kgl. Anordning, hvorefter denne Bestemmelse blev taget, siges der i § 5: „For saa vidt den i § 2 omtalte Fond maatte udvise et Overskud ud over, hvad der er nødvendigt til at dække dens Forpligtelser, bliver dette Overskud at anvende til Bedste for Folkekirkens